

Barbarlığa karşı: işçi sınıfının bağımsızlığı, sınıf mücadelesi, devrim, küresel sosyalizm!

Kapitalizm, toplumun bir ucunda zenginliğin ve israfın, diğer ucunda ise fukaralığın ve güvensizlikten yoksunluğun toplanmasına, çevrenin yok edilmesine, din ile gericiğin geri dönüşüne, devamlı tekrar eden ekonomik krizlere ve son bulmayan savaflara yol açar.

Para-sermaye özgürce sınırları geçebilmektedir, ancak insanlar için aynı şey geçerli değildir. Bütün dünyada devletler sefaletten kaçan emekçilere karşı duvarlar örmektedir. İsrail hem de Kudüs ve Batı Şeria'da yerleşmeye devam ederek bunu Filistinlilere karşı yapmaktadır. En demokratik ülkeler, hudutlarını Suriye'de, Irak'ta, Yemen'de bombardımanlardan, Suriye ve Eritre'deki polis ve işkenceci rejimlerin baskılarından, (Sünni IŞİD'in "hilafeti" veya Birmanya ordusu ile Budist Rakinler tarafından yapılan) soykırımlardan kaçan mültecilere kapatmaktadır. Amerika Birleşik Devletlerinde, Cumhuriyetçi partinin önde gelen aday adayları yabancıları sınır dışı etmek vaadiyle kampanya yürütmektedir. Avrupa'da yabancı düşmanı ve ırkçı teşkilatlar seçimlerde sonuçlarını arttırmakta ve bazıları göçmenlere karşı saldırıları organize etmeye başlamaktadırlar (Yunanistan, Almanya, Bulgaristan...)

2008 ve 2009 senelerinin küresel kapitalist krizi emperyalist ülkelerde devletlerin müdahaleleriyle (banka, sigorta, otomotiv gruplarının herkesin kendisinininki kurtarmasıyla, merkez bankalarının kendi bölgelerinin bankalarına düşük faizle bol borç vermesiyle...) ve tüm dünyada sömürünün artmasıyla (çalışma zamanının ve yoğunluğunun artmasıyla, maaşların blokajıyla, işsizlik ve emeklilik maaşlarının düşürülmesiyle, grevlerin sınırlandırılmasıyla ve sendikaların zayıflatılmasıyla vs.) aşılmıştır. Tüm burjuva hükümetler üreticilere karşı ve sömürönlere lehinde aynı politikaları gütmüşlerdir ki "işçi" partileri tarafından yönetilen (Brezilya...), "komünist" partiler tarafından yönetilen (Çin, Vietnam, Güney Afrika...), "sosyalist" partiler tarafından yönetilen (Fransa, Almanya...) ülkelerde ya da Stalincilerin reorganizasyonundan türemiş "radikal sol" tarafından yönetilen ülkelerde de (Yunanistan...) durum aynıdır.

Kâr oranı tekrar artmaya başlamış ve küresel sermaye birikimi 2009 senesinde tekrar başlamıştır. Bununla beraber, bazı ülkeler durgunluktadır (Japonya, Fransa...). Diğerleri ise kriz öncesi üretim seviyelerini hâlâ yakalayamamıştır (Yunanistan, İspanya, İtalya...). Son olarak da "gelişmekte olan" olarak sınıflandırılmış ülkelerin büyükleri (Brezilya, Rusya...) ekonomik bunalıma saplanmıştır ve Çin ekonomisi de yavaşlamaktadır. Keynes tarzı para politikasından beslenen spekülasyon ise yeniden artışa geçmiştir.

Küresel kapitalist kriz, büyük emperyalist güçler arasındaki rekabeti kızıştırmıştır, bu rekabette bir uça egemen burjuvazi (Amerika Birleşik Devletlerinin burjuvazisi) ile az ya da çok disiplinli müttefikleri (Japon, Alman, Fransız, İngiliz burjuvazileri...), diğer uça ise etkinliklerin, etkilerin ve egemenliklerin eski dağılımını sorgulayan yeni burjuvaziler (Çin, Rus burjuvazileri...) arasında kırılğan bir ittifak vardır. Millî hudutların sıkışıklığının aşılmasının burjuva denemesi olan Avrupa Birliği ise sarsılmıştır. Küresel

ekonomik krizin ardından Alman ve Fransız hükümetleri Yunan halkını aşağılamış ve çok ağır reformlara zorlamıştır. Rakip emperyalizmler Ukrayna'yı bölmüşlerdir. Mültecilere karşı ise tüm devletler birbirleri arasındaki hudutları yeniden canlandırmış, dikenli tellerle donanmış ve otoriter ve İslamcı Türk hükümeti ile çirkin bir antlaşmaya gitmişlerdir.

Büyük dünya güçleriyle onların ardından bölgesel güçler kendilerini devamlı daha fazla silahlandırmakta, birbirlerine Çin denizinde meydan okumakta, dolaylı bir şekilde Ukrayna ve Suriye'de savaşmaktadırlar. Burjuvaziler "liberalizm" adına sosyal harcamaları kısmıştır. Aynı zamanda burjuva devletin baskıcı organizasyonu güçlenmektedir,

vatandaşlara karşı daima daha çok ayrıcalıklar, daima daha çok askerî harcamalar, daima daha fazla gizli servisler, polisler ve hapisaneler... Burjuva devletin ekonomik rolü azalmamıştır. Bütün burjuva devletler kendi kapitalistlerine, proletaryalarına ve diğer burjuvalara karşı yardım etmektedir: sendika teşkilatlarının entegrasyonu, devrimci ve sendikal militanlara karşı baskı, patronlara hediyeler, para birimleri arasında rekabet, “sanayi” casusluğu, diplomatik baskılar, askerî tehditler, darbeler, “düşük yoğunluklu” askerî müdahaleler (silah yardımı, danışmanlar, insansız hava araçları, özel güçler...) ya da açık askerî müdahaleler (üsler, bombardımanlar, seferler, işgaller).

Batılı emperyalist devletler (SSCB'nin Stalinci bürokrasisi ile) sömürgeci bir devlet olan İsrail'in kuruluşunu desteklemişlerdir. Basra Körfezinin hanedanlarını kurmuşlardır ki bu hanedanlar selefti gericiliği bütün dünyaya yaymakta ve İslamcı faşizmi finanse etmektedirler. Batılı emperyalist devletler İslamcı fanatikleri İran'da 1953 senesinde, Endonezya'da 1965 yılında, Afganistan'da ise 1979 senesinde desteklemişlerdir. 1980 yılında Irak'ı İran'a karşı savaşa itmışlerdir. Irak'ı iki kez, 1991 ve 2003 yıllarında işgal etmişler ve oradaki etnik ve dinî çatışmaları körüklemişlerdir; Libya'yı 2011 yılında çökertmişlerdir. Günümüzde İslamcı saldırıları bahane edip kendi ülkelerinde demokratik özgürlükleri sınırlamakta ve Sahra altı Afrika'daki ve Batı Asya'daki müdahalelerini devam ettirmektedirler.

Burjuvazinin dinci kesimleri Müslüman yığınlarda destek bulmayı başarmış ve İran'da, Irak'ta, Suriye'de gerçek karşı devrimler yapmıştır. İslamcılar emperyalizmi yenemezler çünkü özel mülkiyeti ve kapitalizmi korurlar. Bunun sonucu olarak tek yapabildikleri öncelikle çalışanları hedef alan gerici saldırılarla emperyalizm üzerinde baskı kurmaya çalışmaktır. Ancak İran'da olduğu gibi işçi hareketini katledip iktidarda kalmayı becerirlerse, büyük güçler önünde er ya da geç boyun eğerler, tıpkı onlardan önce “sosyalist” söylemi olan milliyetçi burjuvaların yaptığı gibi.

Felaketi önleyecek ve sosyal bir devrim yapacak toplumsal güç mevcuttur: küresel işçi sınıfı. Maaşlı çalışanlar, öğrenci gençlik, işsizler her yerde bazen kahramanca mücadele etmektedirler. Avrupa'daki emekçiler ve öğrenciler istihdamı ve sosyal kazanımlarını korumak için büyük gösteriler düzenlemişlerdir. Afrika ve Doğu Asya emekçileri zor şartlarda maaşlar için, çalışma şartlarının iyileştirilmesi için ve sendika kurma hakkı için mücadele etmektedir. Kuzey Afrika ve Batı Asya halkları şu ya da bu emperyalizm tarafından desteklenen tiranlarına karşı baş kaldırmışlardır, Kürtler Türkiye'de, Suriye'de ve Irak'ta İslamcı

gericiliğe karşı direnmiştir. Kuzey Amerika'da, zenciler polis tarafından tekrarlanan suikastlara karşı baş kaldırmışlardır.

Fakat işçi sınıfının sömürülenler (fakir çiftçiler, kara borsa çalışanlar) ile baskı görenlerin (kadınlar, gençler, azınlıklar...) liderliğini almasına imkân sağlayacak devrimci bir işçi partisi olmadığından dolayı Tunus, Mısır ve Suriye'deki ayaklanmalar çifte bir karşı devrimle karşı karşıya kaldılar: bir yandan rejimin ve askerî kurmayların bombardımanları ve geniş çapta işkenceleri, diğer yandan ise Sünni faşizm. Kürt emekçileri kendi Kürtlerine baskı uygulayan devletler ile müttefik olan (PDK) ya da Rus ya da Amerikan emperyalizminden medet uman (PKK-PYD) milliyetçi partiler yüzünden diğer proleterlerden ayrı ve kendi içlerinde bölünmüş durumdadırlar. Brezilya ve Venezuela hükümetleri, kapitalizme hizmet etmelerinin ve burjuva devlete saygı göstermelerinin ardından yerel burjuvazinin komprador bölümleri ile emperyalizm tarafından devrilmeye çalışılmaktadır. İlerlemiş ülkelerde, büyük çapta işten çıkarmalara ve kemer sıkma politikalarına karşı direniş sendika bürokrasileri ve onların merkezci müttefikleri tarafından güçsüz “etkinlik günleri” ile baltalanmaktadır (Belçika, Kanada, İspanya, Fransa, Yunanistan, Norveç, İsveç...). “Reformcu” partiler ve onların merkezci muavinleri burjuva parlamentoculuğu hakkında hayaller ekmektedir. Ancak iktidara geldiklerinde bu partiler burjuvazi ile aynı siyaseti gütmektedirler (Yunanistan, Fransa, Avusturya...).

Öncü kısmın Marksizmi tekrar keşfetmesi, sürekli devrim stratejisini benimsemesi ve devrimci bir işçi enternasyonalini kurması gerekmektedir.

Gerek kadın gerek erkek çalışanların, haklarını korumak ya da fethetmek için, çevreyi kurtarmak için, çocuklarını işsizlikten ve savaşımlardan kurtarmak için, sömürünün son bulması için önceden kendi kurdukları teşkilatların (yığın partileri ve sendikalar) burjuvazi ile ilişkileri kesmelerini istemeleri, demokratik mücadele organları kurmaları ve bunları merkezleştirmeleri, büyük kapitalist firmaları kamulaştırmaları, İslamcı ve faşist grupları ezmeleri, devletin baskı ve casusluk teşkilatlarını yıkmaları, üretimi ve dağıtımını demokratik olarak kontrol etmeleri, hudutları kaldırmaları gerekmektedir.

Kahrolsun kapitalizm ve emperyalizm!

Yaşasın küresel sosyalizm!

1 Mayıs 2016

Sürekli devrim kolektifi (Avusturya, Fransa, Peru)

Marksist Leninist Eğilim (Brezilya)